

Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: środa, 04, kwiecień 2012 00:00

Rafał Rudka

Odsłony: 2089

Rada Ministrów przyjęła uchwałę w sprawie przedłożenia Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych sporządzonej w Nowym Jorku 13 grudnia 2006 r. do ratyfikacji przedłożoną przez ministra spraw zagranicznych.

„Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych”, jest pierwszym międzynarodowym aktem prawnym całościowo ujmującym prawa osób niepełnosprawnych. Została przyjęta w grudniu 2006 r. na sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ i weszła w życie 3 maja 2008 r. Do połowy marca 2012 r. podpisały ją 153 państwa, a jej stronami jest 110 krajów. Polska podpisała Konwencję w marcu 2007 r.

Propozycja ratyfikacji Konwencji została poparta przez partnerów społecznych oraz organizacje pozarządowe osób niepełnosprawnych. Konwencja jest zgodna z polskim prawem. Ma przede wszystkim przyczynić się do poprawy sytuacji osób niepełnosprawnych przez zapewnienie im rzeczywistego korzystania ze wszystkich praw i wolności.

Celem Konwencji jest popieranie, ochrona, zapewnienie pełnego i równego korzystania z praw człowieka oraz podstawowych wolności przez wszystkie osoby niepełnosprawne. Zgodnie z Konwencją, pojęcie: „osoby niepełnosprawne”, obejmuje osoby, które - oprócz długotrwale naruszonej sprawności fizycznej, umysłowej, intelektualnej lub w zakresie zmysłów - mają także problemy z pokonywaniem różnych barier, wynikające np. z postaw innych ludzi i środowiska. W praktyce dopiero powiązanie obu czynników - naruszonej sprawności i występujących barier - utrudnia niepełnosprawnym pełny i skuteczny udział w życiu społecznym na równi z innymi osobami. Dlatego wdrożenie postanowień Konwencji powinno polegać głównie na likwidacji tych barier, a tym samym przyczynić się do polepszenia sytuacji osób niepełnosprawnych.

Konwencja zawiera przepisy zakazujące dyskryminowania niepełnosprawnych, a także nakazujące: tworzenie warunków do korzystania przez nich z praw, na zasadzie równości z innymi osobami, oraz wprowadzenie rozwiązań specjalnie do nich adresowanych. Chodzi o rozbudowę szeroko rozumianych praw społecznych (lub poprawę ich wdrażania) na poziomie odpowiadającym ich oczekiwaniom i, szerzej, całego społeczeństwa. Konwencja uznaje wkład niepełnosprawnych w dobrobyt i różnorodność społeczeństw. Podkreśla znaczenie, jakie ma dla nich samodzielność i niezależność. Zwraca uwagę na potrzebę ich udziału w procesach decyzyjnych, a także znaczenie dostępności np. do opieki zdrowotnej, edukacji, informacji i komunikacji.

Rząd, po ratyfikacji Konwencji - stanowiącej potwierdzenie, że jest ona w Polsce realizowana - nadal będzie podejmował działania na rzecz poprawy sytuacji osób niepełnosprawnych, a w szczególności wspierania ich udziału we wszystkich aspektach życia społecznego. Będą one wykonywane stopniowo z uwzględnieniem już osiągniętego poziomu polityki na rzecz niepełnosprawnych, ich oczekiwań, postępu technicznego i możliwości finansowych (w szczególności budżetu państwa, a przede wszystkim PFRON, który jest podstawowym źródłem finansowania działań adresowanych do niepełnosprawnych).

Z danych Narodowego Spisu Powszechnego wynika, że w Polsce w 2002 r. było 5,5 mln niepełnosprawnych, w tym 4,5 mln z orzeczeniem o niepełnosprawności (z tych osób 4,3 mln stanowiły osoby w wieku 15 lat i więcej). Najczęstszą przyczyną niepełnosprawności są schorzenia układu krążenia, narządów ruchu i neurologiczne. W 2010 r. niepełnosprawni najczęściej utrzymywali się z renty z tytułu niezdolności do pracy (46,8 proc.) i emerytury (23,4 proc.) Z zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia przedemerytalnego i innych świadczeń społecznych korzystało 11,8 proc. osób. W 2007 r. stopa bezrobocia wśród niepełnosprawnych w wieku produkcyjnym wynosiła 14,1 proc., w 2009 - 12,8 proc., a

Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: środa, 04, kwiecień 2012 00:00

Rafał Rudka

Odsłony: 2089

w 2010 r. - wzrosła do 15,3 proc.

Źródło: KPRM